

nogen Grad vistnok knyttet til et Blad i Aarhus, som staar paa deres Side, der ønske Legemsstraf indført. Saa godt som hele den moderate Presse har stillet sig paa Pryglevennernes Side, og det er uundgaaeligt, at de Folk, der læse denne Presse, i større eller mindre Grad komme til at tro, at det er Vejen og Midlet. Men offentlige Møder har der ikke været holdt paa Landet, hvor Sagen er bleven debatteret pro et contra, og alle de Spørgsmaal ere drøftede, der staa i Forbindelse med Legemsstraf og i det hele med de Personers Vilkaar, hvorom der her er Tale. Jeg har da den Tro, at hvis vi om nogle Dage, nogle Uger eller Maaneder stode over for et Folketingsvalg, og Spørgsmaalet indtil da ikke havde været forelagt Rigsdagen i Form af Lovforslag om Indførelse af Legemsstraf, men man vejrede, at der var saadant noget i Gære, og der blev rettet Spørgsmaal til Kandidaterne, vilde den Debat, der fulgte af disse Forespørgsler, føre med sig, at saa godt som alle Kandidater vilde udtale sig imod Pryglestraffen. Resultatet deraf var, derom er jeg overbevist, blevet akkurat det samme, som det har været paa en Række Møder omkring i Landet, at Folk, der straks overfladisk have været stemte for Legemsstraf, ved at se Sagen fra forskellige Sider og navnlig ved at høre, hvorledes de Folk ere og have været stillede, mod hvem man har anvendt Legemsstraf, vilde kræve ikke Legemsstraf, men sociale Reforme, ikke Legemsstraf, der ingen Penge koster, men sociale Reforme, Børnehjem, Opdragelsesanstalter, Internater, som maaske vilde koste Millioner, men igen vilde give det offentlige Sikkerhed og Betyggelse baade for Personer og Samfundet. Den eneste Tilkendegivelse, jeg har set, saa jeg i et københavnsk Blad, saa vidt jeg erindrer „Nationaltidende“, der for nogle Maaneder siden meddelte om en stor Fest, som blev afholdt i Anledning af, at en herværende Etatsraad havde fejret sit 50aarige Borgerjubilæum, at ved denne Lejlighed havde man sunget en Sang til Pryglens Pris, i hvilken man paa Forhaand glædede sig til, at Prygleloven blev gennemført. Jeg forstaa meget vel, at man i visse rige Kredse har en saadan Opfattelse — heldigvis er det ikke hele Overklassen, der er stemt for Pryglene, men det er dog væsentlig de Folk, der have hjemme i Overklassen —, der med Velvillie have set paa Forslaget om Legemsstraf. Men ogsaa for deres Vedkommende tror jeg, at om Sagen blev debatteret, og man kunde komme til at forstaa

de Forhold, under hvilke de saakaldte Bøller og professionelle Slagsbrødre ere opvoksede, vilde Stillingen blive en ganske anden.

Hvad nu angaar det Middel, man her vil anvende til Straf og Forbedring, indrømmer jeg, ligesom det for øvrigt er indrømmet af flere, der have udtalt sig i denne Sag, at Prygl maaske nok gøre den enkelte, hvem Pryglene gaa ud over, føjelig og skikkelig for Øjeblikket, men Prygl forbedrer ikke, Prygl forraar; derom er der ingen Tvivl. Jeg ved, at Prygl gør føjelig i Øjeblikket. Man kan se det paa Dyr, der blive pryglede, de skikke sig vel i Øjeblikket, men de blive onde deraf. Det viser sig alle Vegne, at Raahed avler Raahed, og det avler den ogsaa for de Personers Vedkommende, som i Følge det foreliggende Forslag skulde have Prygl. Det vil gøre dem skikkelige og føjelige i Strafanstalterne og over for Politiet, men saa snart de slippe Politiet, ville Pryglene bare have gjort ondt værre.

Vi have forladt Pryglene i vor Retspleje, som nævnt af den ærede sidste Taler, lidt efter lidt over alt, hvor vi kunde komme til det. Men vi have ogsaa forladt Pryglene i det almindelige borgerlige Liv, og vi længes ikke tilbage til Pryglestraffens videre Anvendelse i Hjem og Skole. Tværtimod, der er Tendenser, der kræve Legemsstraffen fuldstændig afskaffet i Skole og Hjem, og saa skulde vi her, blot fordi der forekommer nogle Overfald hist og her, nogle Drab, nogle Voldtægtsforsøg, indføre Legemsstraf! Jeg benægter over for Ordføreren, at Forholdene opfordre i særlig Grad til at skærpe Lovgivningen paa dette Omraade. Det er en falsk Paastand, at vort Folk ikke er gaaet frem men tilbage, at der er mere Drukkenskab, mere Raahed og mere Løsagtighed end tidligere. Der er mere Ædruelighed, mere god Moral, mere virkelig Dannelse i den store Befolkning end tidligere, og de Veje, vi skulle gaa, ere dem, vi ere gaaede tidligere: Almindelig Oplysning, almindelig Humanisme. Men hvad der forbavser mig i denne Sammenhæng er at se saa mange Mænd, som ellers, tror jeg, se ret forstaaende paa de ulykkelige og fattiges Vilkaar, kræve Legemsstraffens Indførelse, og det paa et Tidspunkt, hvor der fra de Folks Side, der skulde vise Initiativ, intet er gjort for at forme Lovforslag, sigtende til at forebygge de Onder, der her er Tale om at bekæmpe. En Skærpelse af Retsplejen, navnlig en Skærpelse, der gaar ud over Underklassens Medlemmer, uden at man